

врата, и така спяха на едно.

Когда проговориха, първы имена си научиха да си называватъ братъ и сестра. Дѣцата познаватъ по крѣпки милванія, но не и по сладки нарицанія. Воспитаніето като ги настаиваше да си помагатъ въ взаимны-те си потребности, умножи по вече любовь-та имъ. Слѣдъ мало, все що ся относяше на хазайство-то или чистота-та на селска трапеза, бѣ дѣло Виргійно, и трудове-те ѿ награждаваха ся всегда съ похвалы и цѣлувки на брата ѿ. А оиъ никогда не оста празенъ, но конаеше градина-та съ Доминга, или посеше една мала сѣкира и отхождаше ведно съ него у лѣсове-те; и ако нахождаше въ путница-та нѣкое красно цвѣте или добръ плодъ, или птичешко гнѣздо, и на верхъ древо-то да ся нахождаше, возлазяше до горѣ за да ги донесе на сестра си.

Гдѣ-то срещаше нѣкой едно-то отъ двете дѣца, требаше да помысле че и друго-то не бѣ далечъ. Като слѣзовахъ нѣкогда отъ верха на тая планина видяхъ въ края на градина-та че тичаше Виргинія камъ дома си. Тая имаше покрита главата си съ своя-та рокля, и бѣ ѿ вдигнала на горѣ за да ся упази отъ дожди.